SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 14 | 15. JULI 1937 | 86. Aargang

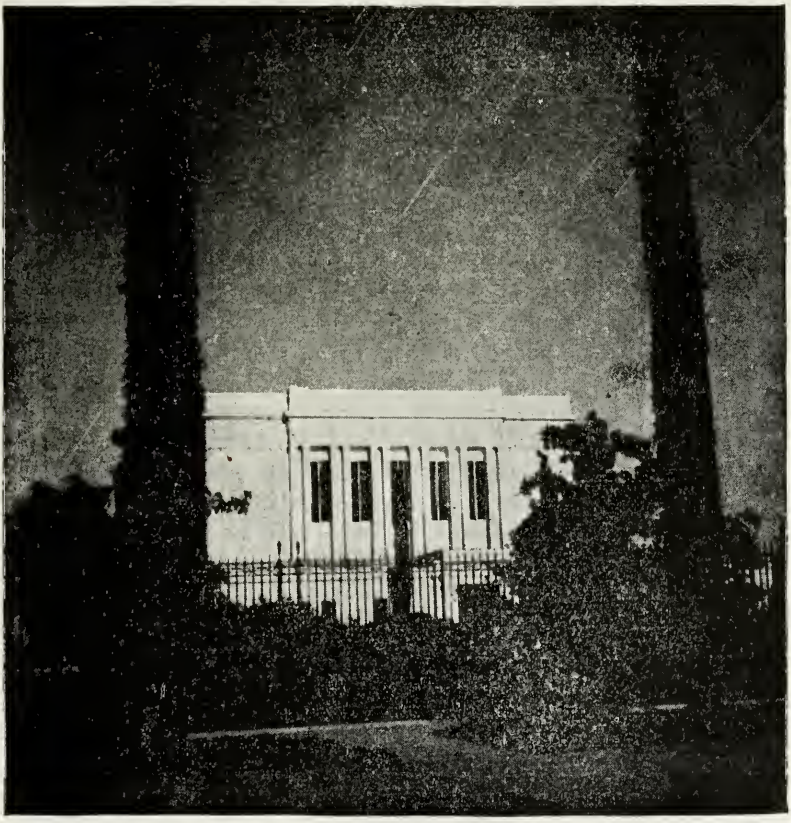

De Sidste Dages Helliges Tempel i Arizona.
(Maaneskinsbillede).

»Og Løftet er til eder«.

Af Ældste Archibald F. Bennett.

Der er mange Minder fra Krigstiden, som glædeligt nok begynder at gaa i glemme. Men selve Krigen kan efterlade sine lyse Minder om sand Manddom og Kammeratskab, samt uforglemmelige Beviser paa Guds Godhed og Varetægt, som berettiger en Genfortælling af Begivenheder fra disse tunge, mørke Dage.

Krigen kom til Canada, da den kom til England, den 4de August 1914. Canadiske Frivillige samledes i Tropper og tog snart deres Pladser i Løbegravene, Side om Side med Tropperne fra Moderlandet.

I Alberta blev der organiseret det 13de Canadiske ridende Riffelkorps; og Eskadron »C« af dette Regiment bestod hovedsagelig af Mormoner født i Amerika.

De fleste af dem var Sønner af Forældre, som havde bosat sig i Canada ifølge et Kald fra Kirkens Præsident. Og som Borgere i Landet følte de Forpligtelse til at træde hjælpende til nu, da Landet trængte til dem.

Paa et Søndagsmøde holdt i Byen Taber i Alberta den 26. Marts 1916, fremkom Borgmester Hug B. Brown, som var Kommandant for Eskadron »C« med en indtrængende Opfordring til Frivillige. Der var ni, der meldte sig i Aldere fra 18 til 21 Aar. Vi var opvokset sammen i Præstedømmets Kvorumer, i Søndagsskolen, i Ungdomsforeningerne. Vi havde været Kammerater i Dans og havde konkurreret med hinanden i Sport.

Lige før vi skulle rejse hjemme fra blev Ældste Samuel J. Layton kaldet til at tale ved vort Nadvermøde. Han havde kun talt i nogle faa Minutter før Herrens Aand kom over ham. Og under dens Indflydelse lovede han denne Gruppe af ni unge Mænd, at hvis vi ikke ville foretage os noget, som vore Mødre vilde skamme sig for, skulle vi alle sammen komme levende hjem fra Krigen, naar den var overstaaet.

Nogle faa Maaneder senere var de otte af os i England. (Den ene var blevet holdt tilbage i Canada); og midt imellem de mange Fristelser og den løse Moral, som herskede i Soldaterlejrene sluttede vi os tættere sammen. Naar vi sad i vort Telt om Aftenen talte vi om vore Familier og Venner derhjemme, og om den Lære vi havde modtaget i vore Hjem. Vi besluttede, at vi ville efterleve disse Lærdomme nøjere, end vi nogensinde før havde gjort og at vise os som værdige Repræsentanter af vore Forældre

og Hjem. Hver Aften, uden Undtagelse knælede vi i Bøn og bad Herren hjælpe os.

Da vi fik Orlov opsøgte vi vor Kirkes Hovedkvarter i London. Der blev vi modtaget med sand Gæstfrihed af Præsident James Gunn Mc Kay og hans Missionærer. Han inviterede os enda til at deltage i Friluftsmøder og andre kirkelige Aktiviteter.

Han beskikkede mig til at overvære et Møde i South London Gren. Jeg husker, at jeg fortalte om nogle af de Vidnesbyrd, jeg havde modtaget i Hæren. Da Præsident Mc Kay talte, hvilede Herrens Aand paa ham i et rigt Maal. Han sagde, at det havde gjort et dybt Indtryk paa ham at høre, hvorledes vi holdt vor »Familiebøn«, og saa talte han om de 2000 Sønner af Ammons Folk, som var blevet lært af deres Mødre, at der er en retfærdig Gud, og alle dem, der ikke tvivlede vilde blive bevarede ved hans vidunderlige Magt. Saa vendte han sig om imod mig og sagde langsomt og med Eftertryk: »Jeg lover eder, unge Mænd, i Herrens Navn, at hvis I vil forblive trofaste i at holde Herrens Bud, holde eder fra Verdens Daarskab og Synd, og holde Visdomsordet *vil I alle komme tilbage, bevaret til at fuldføre eders Livsgerning.*«

Jeg afskriver dette Løfte fra et Brev, som jeg har i Eje, og som jeg skrev hjem til min Moder umiddelbart efter Mødet.

I vor lille Gruppe af otte, besluttede vi, at det var en Belønning, der var værd at stræbe efter. Men som jeg ser tilbage, undrer jeg over de Fristelser, der mødte os. Vore bedste Venner blev ved at tilbyde os Tobak. »Det kan ikke nytte at sige nej,« sagde de, »naar I er ude i Løbegravene i Frankrig og staar i iskoldt Mudder til Brystet, vil I være glade for en Cigaret eller en Drik Whisky til at varme jer op.«

»Oh, I drikker ikke Te! Vent til I har marcheret hele Dagen og der ikke servers andet end Te! Vent til I ligger saaret derude og er ved at forgaa af Tørst og slæber jer hen til et Granathul for at drikke af Vandet, der har samlet sig i det — og I finder en død Kammerat liggende i det! I vil være glade for en smule kogt Te, vil I ikke?«

Naar I er ved at gøre Fremrykning og I trænger til noget, der vil stramme jer op, tænker jeg I vil tage jer Part af Rommen.« »Det kan ikke nytte at være nøjeseende, før eller senere kommer I til at give op alligevel. Det er absolut umuligt at klare sig der, foruden dem, I kan lige saa godt give op nu og nyde dem.«

Vi kunde ikke faa dem til at se anderledes paa det, de maatte jo vide Besked, de havde været i Frankrig i flere

Maaneder. Men Herren havde givet et Løfte ved sine Tjenere — havde han forlangt noget af os, som var umuligt?

Jeg skal altid tænke paa det, som en Velsignelse, at vi i vor Læsning af Mormons Bog kom til det Sted, som giver Beretningen om Lehi, som forlangte at hans Sønner skulde gaa til Jerusalem for at hente de hellige Plader. De ældre Sønner nægtede at gaa og sagde, at det han forlangte var aldeles umuligt. Men Nephi sagde: »Jeg vil gaa og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren giver ingen Befaling til hans Børn at udføre, uden han aabner Udvej for dem, saa de kan udføre det, han har befalet dem.«

En eller to ad Gangen blev vor lille Gruppe af otte Medlemmer sendt til Frankrig. Det skete, at naar vi havde marcheret mange Mil og var sultne og trætte og om Aftenen slæbte os hen for at faa vor Ration, at der ikke var andet end Te at faa. Efter nogle faa Erfaringer af den Slags, lærte vi at spare lidt for de brødløse Dage, paa Tider, naar vi fik »rigelig«. Vi tog vor Tørn i Løbegravene og kravlede over »No Mans Land«, og vi bortbyttede vore Rationer af Rom, Te og Cigaretter for Luksusartikler, som Syltetøj eller andre nærende Fødemidler. Hver især havde sine egne Erfaringer.

Engang da jeg var i Hospitalet, syg af Influenza og andre Onder, blev jeg sat paa en anden Prøve. »I dette Stadium af Sygdommen,« sagde Sygeplejersken, »faar Patienterne kun Te.« »Men jeg drikker ikke Te,« sagde jeg. »Kan jeg ikke faa noget Mælk?« »Det er aldrig før sket, men jeg skal gøre et Forsøg.« Saa fik jeg Mælk i Stedet for Te.

I November 1917 stormede vor Eskadron Combrai. To af de otte var med. Da vi med dragne Sabler red over en skrøbelig Bro faldt min Hest ned. Paa en eller anden Maade fik jeg mig selv frigjort fra Hesten, som den med et Stykke af Broen tumlede ned i Vandet. Jeg tabte min Sabel i Vandet, men faldt saaledes, at jeg ikke sank, og naaede, skønt jeg var tungt belæsset med Oppakning at svømme ud. Tropperne passerede, før jeg fik min næsten druknede Hest slæbt op af Vandet, alt imedens en tysk Snigskytte gjorde det varmt for mig. En Soldat kom trampende tilbage. »Hvor er Eskadron »B«, spurgte jeg. »Væk!« sagde han, »omringet og skudt sønder og sammen!« »Stakkels Eskadron »B«!« hørte jeg nogen sige.

Vaad og rystende af Kulde ventede jeg i de lange Nattetimer. Omkring ved Kl. 9 kom en Snes Kammerater, som havde kæmpet sig igennem og slap tilbage til vor Linie. Omkring Kl. 2 kom der ti andre. Men det var alt. Leslie Bigelow, en af vor Gruppe, som havde modtaget Løftet, var

blandt de Forsvundne. Han havde levet sin Religion og holdt Visdomsordet. Var Herrens Løfte slaaet fejl?

I min Mindebog har jeg et Kort, slidt og falmet, dateret 11. Juni 1918 og poststemplet Friederichfeld bei Wesel. Det kom fra et Medlem af Fangelejren der. Og sammen med Kortet opbevarer jeg et Billede af min Ven Leslie i Fangeuniform, som jeg saa ham i London den første Jul efter Vaabenstilstanden var sluttet. Han havde gennemgaaet utrolige Strabadser og lidt mange Savn, men kom tilbage i Live og med godt Helbred.

Jeg opbevarer det lille Kort og Fotografi, ikke alene fordi de minder mig om min Ven, der bevarede Livet, men fordi de er Symbolet paa en Sejr — et udødeligt Vidnesbyrd til mig, at naar vi gør vor Part slaar Herrens Ord aldrig fejl!

De andre Medlemmer af Gruppen har uden Tvivl nedskrevet deres Erfaringer. Lowell Duncombe var i et Regiment, der blev beordret til at storme en lille Lund, der var fuld af Maskingeværer, de skulle storme til Hest i fuldt Dagslys. Kaptajnen nægtede først at adlyde Ordren og sagde, at det var det rene Vanvid, da det var den visse Død for Mændene. Men Ordren kom tilbage fra Brigadegeneralen: »Tag den Lund! jeg er ligeglad om ikke en eneste een af dem kommer tilbage!« De stormede, og Sir Phillip Gibbs siger i sin Beskrivelse deraf, at i Løbet af nogle faa Minutter laa hver eneste Hest død paa Marken. De fleste af Mændene reddede Livet. Lowell var iblandt dem, der undslap. Hans Hest blev skudt under ham, men han kravlede over i en Løbegrav og slap tilbage. En anden Mand red min Hest den Dag, da jeg endnu var i Hospitalet, min Hest blev ogsaa skudt.

I Foraaret 1918 skulle vi tilfods tage en Høj. Før vi begyndte tog vi vore Overfrakker af og lagde dem i en Bunke, med det samme slog en Granat ned i Bunken og forvandlede den til en Masse Klude. »Nu Mænd,« forklarede Kaptajnen i en bestemt Tone,« vi gaar op ad Højen i Hold. Det første Hold faar nok en varm Modtagelse. I er det første Hold. Men husk paa, der er mange, der kommer bag efter for at give jer Undsætning.«

Ordren blev givet, og vi løb ud i det aabne. En Haglstorm af Kugler hvislede over og omkring os.Vi løb nogle faa Skridt, kastede os ned paa Jorden, løb saa igen, og saaledes fremad til vi naaede Bakkekammen. Lee Mc Omber blev skudt i Anklen paa Vejen op ad Højen. Charlie Tufts og jeg bar en Kasse Maskingeværammunition imellem os. En Granat slog ned i en Jordbunke paa Højde med vore Hoveder nogle Favne foran os. Men som den eksploderede

blev alle Stykkerne slynget opad, og vi undslap. Som vi kom over Bunken ned i en Hulvej slog en anden Granat ned lige imellem Fødderne paa os — og eksploderede. Vi blev slaaet ned og delvis bedøvet, han fik nogle Huller i sit Tøj; flere af dem paa hver Side af os var slaaet ned og haardt saaret; men ingen af os havde faaet saa meget som en Rift. Jeg blev fortalt, at da han løb frem for at tage Pladsen af en, der faldt død ved sit Maskingevær slog en anden Granat ned imellem hans Fødder, men eksploderede ikke. Da jeg var beskæftiget med at bære saarede til Forbindingsstationen, traf jeg sammen med nogle engelske Tropper, der kom for at yde os Forstærkning. Majoren, som førte dem, blev ramt paa det ene Knæ, som blev knust. Med fuldkommen Selvkontrol i de næsten ulidelige Smerter forklarede han i alle Enkeltheder Planen, som vi skulle følge, før han lod sig bære bort. Vi begyndte vor March gennem Skoven, i Gaasegang, jeg var den tredie i Rækken. Granater susede igennem Skoven og slog Træerne af, som var de Tændstikker. Kugler hvislede overalt omkring os, og en Flyvemaskine gjorde det mere interessant ved at beskyde os fra Luften. En Kugle ramte og den forfeste Mand faldt sammen; en anden og den næste faldt til Jorden med et Suk. Saa var det min Tur. Jeg er glad den ikke kom.

Mændene, der var blevet tilbage ved vore Heste havde tilberedt et overdaadigt Maaltid til os.

»De vil være godt sultne efter dette Slag,« sagde de til dem selv, »thi de har ingen Ting faaet i snart to Dage. Saa vi vil have en Overraskelse til dem.«

Kun seks af os kom tilbage for at spise, saa for engang var der rigeligt.

Saa fulgte der otte Maaneder af aktiv Tjeneste. I en Storm, som blev foretaget af Kavaleriet ved Le Cateau, blev Charlie Tufts saaret i den ene Haand og indlagt paa Hospitalet for en Maaneds Tid. Da Vaabenstilstanden kom, var vi i Belgien, forfølgende den retirerende Fjende. Hver eneste af de otte havde været Døden nær, to var blevet saaret, een var taget til Fange for et Aar; men alle kom vi tilbage til vore Hjem i Live og med godt Helbred, og alle er vi ilive nu bevaret for vort Livs Mission. Herrens Løfte blev opfyldt.

Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben,

Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens

Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem, Amen!

(Lærdommens og Pagtens Bog 89: 18, 20).

Os selv!

Den vanskeligste Ting i Verden er at forstaa sig selv. Det er en Kendsgerning, at vi er bange for os selv, vi frygter for at lære os selv at kende. Disse Sætninger lyder maaske saa afstukne, saa færdige, saa haarde. Men prøv engang at se paa dem igen. Det er jo virkelig sandt. Vi er ikke saa glade for at trævle os selv op, og undersøge de Ting vi er sammensat af. Der kommer saa meget Grums med. Vi holder ikke af, at skulle bedømme os selv helt og holdent og med et fuldstændigt koldt og nøgternt Sind. Vi vil ligesom nøjes med bare at vide det tilnærmelsesvis. Vi er ligesom angst for at gøre det Arbejde, som det kræver at gaa til Bunds i Karakteren, trævle den op og sætte vore Egenskaber paa Plads og sige: »Dette her, som jeg finder i mit Sind, kan jeg i Grunden ikke være tjent med. Det er ikke smigrende for mig, at jeg har en saadan Trang i mit Væsen. Denne Trang kan være Lysten til at sladre, eller at hævde sig paa andres Bekostning, angle efter Smiger eller være en Smule skadefro.

Der er virkelig en hel Del Ting, man ikke bryder sig om at faa ryddet op i — det viser for Eksempel den Angst man kan have for at være alene. Det er jo nemlig saadan, at naar man er henvist til sig selv, saa begynder man uvilkaarligt at tale med sig selv.

Tænk at saadan svarede jeg virkelig den Gang, siger man sig selv og mindes en eller anden Kontrovers. Og saa rødmer man maaske over det Svar, som man engang var saa stolt af, fordi man fandt det saa rammende og kækt, men nu kan man se, det er under ens Værdighed. Egentlig skulde vi søge ind til denne vanskelige Ting, at lære os selv at kende. Ved at lære os selv at kende, bliver vi lykkeligere, sikrere og sandere. Kan vi se os selv fast i Øjnene, kan vi ogsaa med mere Styrke møde Livet — det man med en Undertone i Stemmen benævner »Det vanskelige Liv«.

Kundskab dræber Frygt: Emerson.

Visdommen er kun Sandhed: Grethe.

Læsning er for Sjælen, hvad Motion er for Legemet: Addison.

Laru.

Redaktionelt.

Til en ung Mand, der begynder Livet.

Fra Improvement Era.

Unge Mand, der begynder Livet. Der skulde siges mange Ting til dig. Nogle af dem kan du ikke tro, førend din Erfaring har bevist deres Sandhed. Nogle af dem maa du tro paa dine Venners højtidelige Forsikring. At overbevise sig om dem ved Erfaring vilde være for kostbart.

En Verdens Sympatier er med dig. En Moders Bønner strækker sig ud for at beskærme dig. En Faders ægstelige Stolthed kæmper for at lede dig. Arven fra ædle Forfædre gør dig rig. En himmelsk Faders Plan udpeger din Vej. Og en Tidsalder, som i højeste Grad trænger til Retskaffenhed og en dygtig og en hensigtsmæssig tidlig Manddom, venter paa dig den Dag du er beredt.

Til dig, unge Mand, der begynder Livet, skulde der siges: »Vent ikke, indtil der er gaaet for meget af Livet, førend du i Oprigtighed søger Opnaaelsen af et hvilket som helst Maal, du har sat dig. Ansvarene forøges med Aarene. Aspirationer, der engang er blevet udsatte, bliver lettere at udsætte igen, og saaledes bliver, eftersom Tiden gaar, Ustadigheden og Hindringerne større. Hvis du har bestemt dig til en Profession, en højere Uddannelse eller Opnaaelsen af større Dygtighed i Kunsten formindskes hvert Aar, der gaar, ikke blot dine Anledninger til en saadan Opnaaelse, men formindskes ogsaa paa den anden Side Aarene i Livets Spektrum i hvilke du kan gøre dine Indsatser, betale Dividende i personlig Gengæld og for ydet Tjeneste. Opsæt ikke Dagen for din Forberedelse, unge Mand. Dette maa du tro, fordi en Ven fortæller dig, det er saaledes. At faa det bevist ved din egen Erfaring er at træde ind i den store Hær af »*dem der kunde have været noget*«.

En anden Ting, du maa tro, unge Mand, der begynder Livet, er den overordentlige store Værdi Rettænkenheden har. Ting, der er næsten rigtige eller kun lidt mere eller mindre skadesløse Urigtigheder har ingen Plads paa din Liste af Værdier. Urettænkenhed i de mindre Afgørelser i Dag kan ikke særkende dig bemærkelsesværdigt fra samvittighedsfulde ærlige Mennesker nu — men om ti eller tyve Aar vil et lille Fejltrin stille en uoverskridelig Afgrund imellem dig og de Mænd, som du kunde lide at være Kammerater med. Du behøver ikke at have en Ingeniør til at

fortælle dig, at der er en uendelig Forskel imellem en lille Læk i Dæmningen og slet ingen Læk. Og du maa ogsaa tro, at der en lige saa stor Forskel imellem Nydelsen af en Cigaret, et Glas Vin eller Øl eller en anden daarlig Handling og ingen af disse Ting. Hvor lidt en personlig Erfaring i den Retning kan synes at koste dig, er den dog ikke Prisen værd. Dette maa du tro, fordi en Ven fortæller dig, det er sandt, ellers kan du blive en af den sørgelige Skare af Mænd, der ønsker, at de havde gjort anderledes.

Der er en anden Ting, du maa tro, unge Mand. Maaske vil det være et Schok for dig at høre det. Det har været det for mange af os. Det er dette: ikke alt er sandt, fordi du ser det trykt i en Bog. Og dette gælder ogsaa for, hvad du hører i Klasseværelset. Mænd skriver Bøger, og Mænd begaar Fejl. Mænd kan endogsaa blive bedraget af deres egne Tanker, og mangen en saakaldt Autoritet er ofte befundet at være i Modstrid med andre Autoriteter. Førend du lader dig forvirre af nogen moderne Teori, som synes at være i Strid med den Grundvold, hvorpaa dit Liv er bygget, se om den samme Lærdom blev akcepteret for en Generation siden, og hvis den ikke blev det vent saa andre Tiaar eller saadan for at se, om den endnu bliver almindeligt lært. Du har Tid til at vente. Evigheden er en lang Tidsperiode, unge Mand, der begynder Livet.

Der er en anden Ting, du burde vide og kende, unge Mand, der begynder Livet. Der findes nogle Ting, der aldrig forandrer sig i en skiftende Verden. Det er de klippefaste Grundvolde til hvilke de flydende Dokker, som hæver sig og falder i Livets Tidevande, er fortøjede til. Det er det evige Fodfæste, som holder hver Ting omkring os fra at være lutter drivende Vrag paa et uroligt Hav. Det er Menneskehedens uvurderlige og evige Ejendomme. Det er alle de Menneskers Arv, der viser Lydighed imod Sandheden. Det findes samlet som et Hele i din Kirkes Principper, Idealer og Lærdomme, unge Mand, og ingen Livsbygningsværk, som du planlægger at opføre, har Raad til at have et mindre sikkert Fodfæste, medmindre du slutter dig til de sørgelige Rækker af dem, som har set stolte Skabelser hensmuldre paa deres elendige Grundvolde, naar Stormene kom.

En afgørende Ting, som du maa tro og erfare for dig selv, unge Mand, der begynder Livet, er, at Verden endnu tilbyder indvendig Fred og megen Glæde og rige og ærlige Belønninger til den, som vil lægge sig disse Ting paa Sinde og opføre sit Bygningsværk derefter.

R. L. C.

Kirkens Hovedbestyrelse for de Kvindelige Hjælpeforeninger. Første Række fra venstre til højre: Mary C. Kimball, Julia A. F. Lund, Raadgiver Amy Brown Lyman, Præsidentinde Lovise Y. Robinson, Raadgiver Kate M. Barker, Jennie B. Knight, Emma A. Empey, Annie Wells Cannon. Anden Række fra venstre til højre: Cora L. Bennion, Ida Petersen Beal, Rosannah C. Irvine, Lotta Paul Baxter, Elise B. Alder, Nettie D. Bradford, Belle S. Spafford. Amy W. Evans, Hazel H. Grunword, Donna D. Sørensen, Lolene H. Hart, Inez K. Allen, Marcia K. Howells, Janet M. Thompson, Emeline Y. Nebeker.

Den europæiske Missions Kvindelige Hjælpeforenings Aarsrapport for 1936.

Financiel Rapport.

Indtægter.

Kassebeholdning for Januar 1936:		
Velgørenhedsfond	Kr.	20,952 00
Generalfond	„	13,713 75
	Ialt Kr.	34,665 75
Bidrag modtaget i 1936		
Til Velgørenhedsfond	Kr.	27,601 35
Generalfond	„	20,705 44
Aarlig Kontingent	„	2,913 66
Andre Indtægter	„	1,457 37
	Ialt Kr.	52,677 82
Kassebeholdning og Indtægter	Kr.	87,343 57

Udgifter.

Til Velgørenheds Øjemed	Kr.	27,577 45
Til General Udgifter	„	22,967 55
Aarskontingent til Hovedbestyrelsen	„	2,634 21
Andre Udgifter	„	135 63
	Ialt Kr.	53,314 84
Kassebeholdning 31 December 1936:		
Velgørenhedsfond	Kr.	21,766 63
Generalfond	„	12,262 10
	Ialt Kr.	34,028 73
Udgifter og Kassebeholdning	Kr.	87,343 57

Medlemmer:

Bestyrere og Funktionærer	1151
Kredslærerinder	587
Andre Medlemmer	2910
Medlemmer ialt 31 Dec. 1936.	4648

Jesus Kristus.

Af alle Mennesker, som har levet paa Jorden, og hvis Navne er verdenskendte gennem historiske Beskrivelser, indtager Jesus Kristus, født af Guds Tjenerinde Marie i Bethlehem i Judæa, og af Davids Kongeslægt, en Særstilling blandt Patriarker og Profeter, Ypperstepræster og Konger, Filosofer og Videnskabsmænd, Kunstnere og Sangere, og blandt alle højt begavede Mænd, som har levet paa Jorden blandt Menneskenes forskellige Nationer, idet han var *Guds Søn* som tilvejebragte Frelse for Menneskene, som de hellige Skrifter fremsætter, og som vi Sidste Dages Hellige kan bevidne for alle Mennesker er Sandhed; thi ikke alene tror vi Vidnesbyrdene givne af Profeter og Apostle med stor Sikkerhed og Klarhed, i Forbindelse med Kristi egne Vidnesbyrd, som findes i Bibelen, og særlig i mangfoldige Skriftsteder i det ny Testament; men vi kan bevidne dette som Følge af de Aabenbaringer Joseph Smith, som Guds beskikkede Profet i denne sidste Verdenstid, modtog fra saa vel Gud, Faderen, som fra Kristus, Guds enbaarne Søn. Kristi Undfangelse i Moderliv var den helligste Undfangelse, som har fundet Sted blandt Kvinder. Det fremgaar af de kortfattede Beretninger, som findes i det ny Testament vedrørende Jesu Moder, at hun var højlig begavet, ideelt tænkende, og af en æstetisk-poetisk Natur og én i alle Maader hellig Kvinde, som i sin Barndomstid — i Henhold til en vistnok paalidelig historisk Beretning — havde modtaget den bedste religiøse Undervisning og Skoleuddannelse af Præster og Lærere ved Templet i Jerusalem! (Se blandt andet Maries frydefulde Udtalelser, Lukas 1: 46—55).

Kristus, som værende *Guds Søn,* var ved sin Fødsel det højest begavede Barn, som har haft fysisk Tilværelse paa vor Jord, og som Følge af hans Særstilling som Guds enbaarne Søn, der modstod Djævelens Fristelser, blev det muligt for ham at udføre den af ham selv paatagne i Aandernes Forudtilværelse, saa verdensomfattende Frelsergerning. Efter hans vidunderlige Lærervirksomhed og højpræstelige Virksomhed i Kaldelsen og Ordinationen af sine Apostle og halvfjerds andre Disciple, og Udførelsen af Mirakler, til Titusinders Velsignelse, som aldrig nogen Præst eller Profet før hans Levedage eller efter hans Tid har kunnet udføre, — efter denne grundlæggende evangeliske Virksomheds Afslutning, udført med guddommelig Handlekraft, blev det sluttelig nødvendigt for vor Frelser at lide

Døden for vore Synders Skyld, for alle Menneskers Skyld; thi alle er Syndere, hvor vel ikke alle er store Forbrydere. De dybe Frelse-Principer forbundne med Kristi Død paa Korset, »den retfærdige for de uretfærdige«, kan vi maaske ikke tilfulde forstaa, men vi kan tro, delvis forstaa, og i vore Hjerter føle, at Kristus, ved uskyldig at lide Døden paa Korset og have sit Blod udgydt, tilvejebragte Frelse for Menneskene fra Dødens Magt; og vi kan forholdsvis let forstaa, at vor Frelser, som kaldte Lazarus og andre fra fysisk Død til Liv her paa Jorden — men ikke til Udødelighed — efter sin Opstandelse til *Udødelighed,* som værende *Gud* med *Faderen,* kan kalde til Live hver død Person i Overensstemmelse med hans Alvished og Almagt. Hvad er vel umuligt for Gud?

Jesu Kristi jordiske Virksomhed som Menneskeslægtens Frelser — og i den Grad Menneskene vil gøre sig værdige til at modtage Velsignelser fra Gud — rakte kun over et kort Tidsrum, men hans Gerning fik en saa overvældende stor og evig Betydning for hvert eneste Menneske, som har levet paa Jorden, og herefter skal blive givet Liv paa Jorden, saa at selv de største, historiske Begivenheder, som almindelige kødelige Mennesker har udført, og som har været af samfundsgavnende Betydning, kun svagt kan blive sammenlignet med vor Frelsers Værk.

Men som det for en Filosof eller Videnskabsmand gælder om at kunne tænke dybt for at opnaa Resultater og drage rigtige Slutninger vedrørende almen-menneskelige Ting, og særskilt vedrørende Studiet af den materielle Natur og Naturkræfterne, saaledes gælder det, at for at komme til en Forstaaelse af Kristus som Verdens Frelser og af Evangeliets frelsende Principper, og fremdeles lyksaliggørende Principper, maa der tænkes, og tænkes dybt. Dette kræver lidt Anstrengelse. Men det er tilvisse yderst beklageligt, om Menneskene er saa »aandelig dovne«, at de ikke vil gøre denne Anstrengelse og, for at gaa lige til Sagen, undersøge de Vidnesbyrd vedrørende Frelsen ved Jesus Kristus, som vi Ældster og Præster og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremsætter med stor, logisk Klarhed for vore Medmennesker, og hvilket Vidnesbyrd, vi vil indrømme, ogsaa delvis har været afgivet af mange oprigtige, bibelkyndige Folk i de forskellige Kirkesamfund, skønt de paa Grund af manglende Oplysning har taget fejl paa mange Punkter. Men oprigtige Mennesker vil, lig Luther og andre kendte Reformatorer, søge forøget Oplysning ved Guds Aands Vejledning vedrørende, hvilke foregivne evangeliske Lærdomme er de rette og sande; og de vil, styrket af Gud, forsvare Sandhedslæren i Ord

og Handling og med Redebonhed vige bort fra Antagelsen af Lærdomme, eller saakaldte Sakramenter, som ikke er hjemlede i Bibelen, men som i de fleste Tilfælde er ligesom tagne i Arv fra den katolske Kirke. Dermed er ikke sagt, at den gamle katolske Kirke ikke lærer mange Ting, som er i Overensstemmelse med Bibelens Lærdomme og sand Kristendom; men hvad der er falsk er falsk, og spidsfindige Fortolkninger kan ikke gøre samme sandt.

Der er ikke nogen Filosofi, der er saa interessant at overveje, som de dybe Principper, som Jesu Kristi vor Frelsers Evangelium indeholder. Hvad Foredragsholdere, Samfundsreformatorer og literære Folk kalder »Idealer« straaler med stor Klarhed ud fra et hvilket som helst Princip, der er knyttet til Kristi sande Evangeliums Lærdomme, og *Jesu Kristi herlige Opstandelse fra de døde* er tilvisse det kronende Punkt i vor Frelsers Jordeliv. Sandheden af alle Lærdommene, som han ‚den almægtige Guds enbaarne Søn, fremsatte for sine Disciple, medens han vandrede omkring blandt Jødelands Befolkning i hine Dage, for at forkynde Saliggørelsens Lærdomme for alle, som vilde lytte til ham, Sandheden af alle disse Lærdomme blev bevist, *fysisk bevist,* derved, at han den tredje Dag efter sin Lidelse og Død paa Korset opstod fra de døde i Guddomsherlighed. Forsoningen for Menneskenes begaaede Synder var tilvejebragt; og Tilgivelse for begaaet Synd blev mulig. Ja, selv de ugudelige Mennesker, som havde foraarsaget hans Korsfæstelse, kunde der være noget Haab for, thi Kristus udraabte paa Korset, i Bøn til Gud: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!«

Den højeste og mest vigtige Oplysning, som Menneskene kan komme i Besiddelse af er denne, at Kristus var *Guds Søn,* og at der ikke er »noget andet Navn under Himmelen, givet blandt Mennesker, ved hvilket vi skal blive frelste« (Ap. G. 4: 12), som Apostlene fordum forkyndte for Menneskene i Verden i Forbindelse med deres evangeliske Belærelser og deres Vidnesbyrd om, *at Kristus, som den levende Guds Søn og Menneskenes Frelser, var opstaaet fra de døde.*

Jesu Kristi guddommelige Storhed fremgaar af enhver Sætning i hans ypperstepræstelige Bøn, saakaldet, som er givet i det syttende Kapitel af Johannes Evangelium. Dette Kapitel burde nøje kendes af alle sandhedssøgende Mennesker i den ganske Verden. Kapitlet er tilvisse overordentlig lærerigt samtidig. Kristi Ord belyser Guds Tjeneres og Tjenerinders herlige Evighedsarv.

Niels F. Green.

Dansk Grundlovsfest, afholdt i Salt Lake City.

Den danske Centralkomité, der repræsenterer de forskellige danske Foreninger i Salt Lake City, kirkelige og verdslige, ved almindelige borgerlige Sammenkomster, lod afholde en dansk Grundlovsfest, Lørdag Aften den femte Juni, i Hyrum Jensens store Selskabslokale, med tilstødende Havepark. Livlige Smaataler blev holdt af Komiteens Formand, Hilmer W. Hansen, der havde Ledelsen af Programmets Udførelse, samt af Vicekonsul H. M. H. Lund og Ældste Søren Rasmussen fra Sandy, Utah. Sidstnævnte, der for Aar tilbage præsiderede over den skandinaviske Mission, holdt selve Grundlovstalen og fremsatte nogle af de vigtige historiske Begivenheder, som gik forud for Grundlovens Givelse, som underskrevet af Kong Frederik den Syvende den femte Juni, 1849. En dansk Kvartet sang flere smukke Sange. Efter Programmets Slutning deltog mange af de tilstedeværende i den paafølgende Dans. Der blev serveret Forfriskninger ved Festen, ved hvilken der var henved 150 Personer kommen tilstede.

N. F. G.

Dansk Gæstfrihed prises

af Niels Jacobsen, Salt Lake City.

Fjærnt her i Østen ligger »Folkerets-Landet«,
Ikke et Guldland — men Rigdommen blandet —
Favnet af Øster- og Vesterhavs Arme,
Jylland og Øer omkranset af Vandet;
Inden for Klitterne Venner du møder,
Hengivne Venner, som sultne Folk føder,
Arbejdsfolk alle, som ingenting øder,
Og du paa Øerne Gæstfrihed finder.
Folket er oplyst, og ædle er Kvinder.
Frugthaver ser man og skovklædte Høje;
Avlsbrug og Kvægavl er passet ret nøje;
Altid du mødes med smilende Blikke;
Alle har Fremsyn og ærbare Skikke.
Danmark! Du mindes i hele vor Færden,
Hvor vi end virker i vidtstrakte Verden.

Fra Missionsmarken.

ANKOMST OG BESKIKKELSER. — Torsdag den 24. Juni ankom følgende Ældster til Danmark for at deltage i Missionsarbejdet her: Christian Bush fra Tornce, Californien; Robert Earl Sørensen fra Logan, Utah og Louis Stens Christensen fra Salt Lake City, Utah. Ældsterne Sørensen og Christensen er blevet beskikket til at arbejde i Aalborg og Ældste Bush til at arbejde i Silkeborg.

FORFLYTTELSER. — Ældsterne Edwin Joseph Jensen og Joseph Dowell Mortensen er forflyttet fra København til Aarhus; Ældste Figat H. Breum fra Silkeborg til Herning; Ældste Ver Don Carpenter fra Herning til København; Ældste Marcel Lauper er blevet afløst som Distriktspræsident i Odense og beskikket til Distriktspræsident i Aalborg; Ældste Paul B. Tanner fra København til Odense, hvor han er beskikket til Distriktspræsident; Ældste Edwin C. Shipp fra København til Distriktspræsident i Esbjerg.

ESBJERG. — Søndag den 27. Juni blev Mary Jørgensen døbt af Ældste George A. W. Petersen.

KØBENHAVN. — Torsdag den 24. Juni blev Holger Jakobsen døbt af Ældste Dewayne Hansen, og Lørdag den 26. Juni blev Gudrun Elizabeth Hansen døbt af Ældste Paul B. Tanner.

AARHUS. — Fredag den 4. Juni afgik Søster Marie Nielsen ved Døden 79 Aar gammel. Begravelsen foregik fra Kirken i Borupsgade. Koret sang: „O, min Fader, du som troner", hvorefter Ældste Svend Jensen, holdt Aabningsbønnen. Broder H. P. Thomasen talte smukt angaaende afdødes Liv og Virken. Broder Thorval Jensen sang en Solo med Violinakkompagnement af Hr. Karl Henningsen. Derpaa talte Distriktspræsident Enock Thorne, hvorefter Koret sang Salmen: „Han lever, vor Forløser stor". Slutningsbøn ved Broder Ejner Eriksen.

Ved Graven blev følgende Kvartet afsunget: „Naar Verden er kold" Bøn ved Ældste M. R. Liljenquist, hvorefter alle de Tilstedeværende sang: „Nærmere Gud til dig".

Broder H. Kielstrup takkede paa Familiens Vegne for den udviste Deltagelse.

INDHOLD:

Og Løftet er til eder	210	Jesus Kristus	220
Os selv!	215	Dansk Grundlovsfest afholdt i Salt Lake City	223
Til en ung Mand, der begynder Livet	216	Dansk Gæstfrihed prises	223
Kvindelig Hjælpeforenings Aarsrapport for 1936	216	Fra Missionsmarken	224

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.
Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen*,
Priorvej 12, København F.
Medredaktør: *Hans Mikkelsen*,
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D